

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΑΛΚΗ ΘΡΥΛΟΥ: "Η ΔΕΚΑΤΗ - ΤΡΙΤΗ ΩΡΑ". (ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ, ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ). ΑΘΗΝΑ 1927.

Μόλο που ή συγγρ. βιάζεται ευθύς από την πρώτη σελίδα να μᾶς πῇ: «ή διάθεση καί ή τεχνοτροπία που ἐκφράζονται στίς σελίδες αὐ-
τές ἔχουν παύσει ν' ἀντιπροσωπεύουν ὅτι σήμερα ἀναζητῶ»,
ἐξακολοθοῦμε νά πιστεύουμε ὅτι καί ὀφείλουν ἀκόμα νά λένε τὰ γραπτά
αὐτά καί ὡς τεχνοτροπία καί ὡς διάθεση σέ κείνον που τὰ μάζεψε καί τὰ τύ-
πωσε σ' ἐναν τόμο σήμερα—ἀφοῦ ἄλλωστε τὸ τελευταῖο κομμάτι τῆς συλλογῆς,
οἱ «Φωνές», ἐγράφηκε τὴν πρωτοχρονιά τοῦ 1927. Δὲν ἀλλάζει κανεὶς ὑπό-
σταση—τὴν οὐσία καί τὴ μορφὴ τῆς Τέχνης του—ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα ὡς
τὴν ἄλλη. Ἡ σπονδὴ μάλιστα νάποκηρύχνη τὸν χτεσινὸν ἀκόμα ἑαυτό του,
ἂν δὲν εἶνε ἀπόδειξις κουφότητος, ἀποτελεῖ τοῦλάχιστο μιὰν ἀξιοκατάκριτη
ὀλιγοπιστία σὸ,τι ἱερώτερον ἔχει ὁ Τεχνίτης: στὴν Ἀλήθεια καί στὴν Πειθὸ
τῆς Τέχνης του.

Ἡ παρατήρηση αὐτὴ στὸ περιθώριο. Καί τώρα στὴν οὐσία τῆς συλλογῆς.

Τὰ 69 πεζὰ τραγούδια τοῦ Α' μέρους δὲν μᾶς ἐσυγκίνησαν διόλου. Εἴ-
μαστε ἄραγε τόσοσ ἀνάσθητοι; Ἴσως. Ὅμως τὸ πιθανώτερο εἶνε ὅτι ἡ
αἰσθαντικότητι που προϋποθέτουν οἱ πρόξες αὐτὲς εἶνε τόσο μακριὰ ἀπ' τὴ
σύγχρονη, τὴ γεμάτη ταραχὴ καί ἴλιγγο, ἀνθρώπινη ψυχὴ, που λὲς ὅτι οἱ
συγκινήσεις των μοιάζουν μὲ τίς μακρυνὲς καλοκαιρινὲς θύελλες, ὅποταν
βλέπει κανεὶς τίς ἀστρατές, χωρὶς νὰκούη βροντὲς ἢ νά τὸν βροῖσκη ἀστρο-
πελέκι... Ἡ μελαγχολία, ἡ πλήξη καί ἡ ἀπαισιοδοξία στὸν ἔρωτα πρὸ παν-
τὸς ἀλλὰ καί στὴν ὅλη κίνησι τῆς ζωῆς, που διαρρέουν τὰ πεζὰ αὐτὰ τρα-
γούδια, ἔχουν μιὰν ἀπλοϊκότητα τόσοσ ἄβαθη, ὥστε ἀπορεὶ κανεὶς ὅταν συλ-
λογίζεται ὅτι ἐκείνη που τᾶγραψε μπορεῖ ἀκόμα νά περιφέρεται ἀνάμεσα
στὸν γεμᾶτο ἀγωνία καί ζάλη κόσμο τῶν ἡμερῶν μας ἀπορροφημένη σ' ἐναν
τόσο πλαδαρὸ ναρκισσισμό. Ἀπόδειξις ἡ ἐξομολόγησις: «Τοῦ νὰκον ἀνα-
ζητοῦσε τὴν ἔντασι τοῦ πόνου που εἶχε ἐλπίσει νά βρεῖ... Καί
μιὰ ὀρμή, που μὲ κόπο τὴ συγκρατοῦσε, τὴν ἐσπρωχνε νά κυ-
λιστεῖ μέσα στὴ λάσπη, σφιχτὰ νὰγκαλιάσει τὰ ξερὰ φύλλα,
γιὰ νά τὰ ἱκετέψει νά τῆς χαρίσουν ἐναν πόνον δυνατὸ, ὀλό-
μαυρο». Ἀκόμα μιὰ ἄλλη: «Εἶμαι κουρασμένη, πολὺ κουρασμέ-
νη... Γιατί; Γιατί νά πονᾷ ἡ Ζωή; Τί εἶναι ἀλήθεια, τί εἶναι ἡ
Ζωή;» Τὰ φοβερά αὐτὰ ἐρωτηματικά δὲν ὀρθώνονται ὕστερα ἀπὸ τὴ λαί-
λαπα ἐνὸς καταρρακωμένου ἀπὸ τὴν πάλῃ πάθους, ἀλλὰ προβάλλονται δειλά,
κουρασμένα ἀπὸ ν' ἀνικανοποίητο, γλωμὸν ἐρωτισμό. Καί αὐτὴ εἶνε ἡ κατα-
δίχη καί ἡ διατόμπευσί των. Τοὺς λείπει τὸ φρόντο τὸ βαθὺ που θά 'κανε
τὴν ἡχώ των κραυγὴν ἀγωνίας. Μετέωρα καθὼς εἶνε ἀπάνω—ὄχι σὲ μιὰ
τριχυμισμένη, ἀνεμοδαρμένη θάλασσα, ἀλλὰ—σὲν' ἀκίνητο, μουγρὸν ἔλος
προκαλοῦν σχεδὸν τὴν ἀγανάκτησι. Θέ μου! στίς φριχτὲς στιγμὲς τῆς δοκι-
μασίας που περνοῦμε, ἀνάμεσα στὰ γεμᾶτα σκότος καί μυστήριο προβλήματα
που μᾶς κλείνουν σὰν τύψεις τὸ δρόμο πρὸς τὴ γαλήνη καί τὴν ἡρεμία, ἕνας

ἄνθρωπος ζητεῖ νὰ πονέσει κι ἐπειδὴ δὲν βρίσκει ἕναν πόνο νὰ τὸν συνεπάρεῖ ἐξαντλεῖται καὶ μαραίνεται ἀπὸ τὴν κοῦραση καὶ τὴν πληξή... μὰ εἶνε δυνατό;... Ποιὸς ξέρει ὅμως; Ἴσως εἶνε δυνατό. Ἐ! τότε θὰ τὸν ἀνεχθοῦμε βέβαια καὶ μπορούμε μάλιστα ἀκόμα καὶ νὰ τὸν συμπονέσωμε. Τίποτα ὅμως παραπάνω. Θὰ τὸν ἀφήσωμε πίσω μας καὶ θὰ προχωρήσωμε. Οἱ ἀναιμικὲς του συγκινήσεις μᾶς ἐνοχλοῦν...

Ἀπάνω σαυτῇ τῇ διάθεση τὸ Β' μέρος τῆς συλλογῆς μᾶς σταματᾷ καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ τὸ προσέξωμε. Ἡ συγγρ. τὸ ἐπιγράφει: Διηγήματα—ἀλλὰ διηγήματα δὲν εἶνε, γιατί οὔτε μὲ συγκεκριμένα πρόσωπα ἔχουν νὰ κάνουν, οὔτε ξετιλίγονται μέσα σὲ μιὰ λίγο ὡς πολὺ ὠρισμένην ἐνότητα τόπου καὶ χρόνου. Στὶς πρόξες αὐτὲς ἀναζητιῶνται καὶ ἀναλύονται τύποι, σύμβολα, ἄνθρωποι - ιδέες καὶ καταστάσεις - ιδέες. Οἱ περισσότερες, [ὅπως π. χ. τὸ «Κάστρο τῶν ματιῶν», τὸ «Βασιλόπουλο καὶ ἡ Νεραῖδα», «Βροχή», «Συννεφίς», ἐκεῖνος ὁ φριχτὸς «Διάλογος» κ. ἄ.] θὰ μπορούσαν μάλιστα νὰ λείψουν, χωρὶς νὰ ζημιωθῇ διόλου τὸ βιβλίον. Ἴσως κι ὅλας καὶ νὰ κερδίζουν τὰ λοιπὰ, ὅσα δηλ. στέκονται κι ἔμπρὸς στὶς αὐστηρότερες ἀκόμα ἀπαιτήσεις, ἂν ἔλειπαν αὐτὰ ποὺ εἶνε δυστυχῶς τὰ πλεῖστα. Ἐνα ὅμως πρέπει νὰ ναναγνωριστῇ σχεδὸν σόλα: εἶνε γραμμένα μὲ φράση λιτή, ποὺ διατηρεῖ πέρα ὡς πέρα τὴ δύναμίν της, γιατί δὲν τὴ σκορπίζει ἄσκοπα καὶ κοιτᾷ σὲ πληθος ἐπιθέτων, καὶ γενικὰ σὲ στὴν φροντισμένο, ρυθμικὸ, ὑποβλητικὸ [στὰ πεζὰ τραγούδια τοῦ Α' μέρους οὔτε ἀπλότητα ὑπάρχει οὔτε φυσικότητα, ἀλλὰ μόνο πληθος λέξεις τριμένες, ἄχρωμες, ἀδειανές]. Δυὸ μέσα σόλας ξεχωρίζουν κι ἀξίζουν νὰ διαβαστοῦν καὶ νὰ ξαναδιαβαστοῦν: τὸ «Σπίτι» καὶ «τὸ Εἰδύλλιον». Εἶνε ἀριστοτεχνικάκια ποὺ παίρνουν ἀνυπολόγιστην ἀξία γιὰ κείνον ποὺ διαβάζοντάς τα ἔχει σύγκαιρα στὸ νοῦ του ὅτι ἐγγράφηκαν ἀπὸ μιὰ γυναῖκα. Τὸ πρῶτο διαρρέεται ἀπὸ τὴ σιωπηλὴν ἀγωνία ἐνὸς προβλήματος πρῶτου μεγέθους γιὰ τὴν ἐλευτερωμένη κι αἰσθαντικὰ γυναῖκα τῶν ἡμερῶν μας—τοῦ Γάμου. Στὸ δεύτερο ξεσκεπάζεται μὲ πολλὴ τέχνη τὸ τραγικὸ προσωπεῖο τοῦ «κατ' ἐξοχήν» ἀνθρώπινου πάθους—τοῦ Ἐρωτα στὴ μεταφυσικὴ σχεδὸν οὐσία του, ἔξω ἀπὸ κάθε θεσμό, συνήθεια καὶ γούστο. Καὶ στὰ δυὸ ἡ «θέση» εἶνε σοβαρὴ καὶ ὠραία. Πῶς! ὠραία; Εἶνε ἡ λύση ἐνὸς προβλήματος «ὠραία».—'Αναμφισβήτητα' ὅταν ἡ ψυχὴ τὴν ἀδράχῃ μὲ ἀπόλυτη ἐλικρίνεια, ἀφοῦ πρῶτα ἔζησε βαθιὰ κι ἔντονα τὸ πάθος της, καὶ κατορθῶνι ἐπειτα μὲ μιὰν ὁποιαδήποτε μορφὴ Τέχνης νὰ μᾶς μεταγίσει τίς συγκινήσεις καὶ τίς λαχτάρες της. Τοῦτο τὸ ἐπέτυχε στὶς δυὸ πρόξες ποὺ ὀνομάσαμε ἢ συγγρ. πρὸς μεγάλο της ἔπαινο.

Εἶνε ζῆμα ποὺ δὲν ἠμποροῦμε νὰ ποῦμε τὰ ἴδια πράγματα καὶ γιὰ δυὸ ἄλλα κομμάτια τῆς συλλογῆς—γιὰ τὸ «Διάλογο μὲ τὴ Ζωὴ ὅπως τὴ ζοῦμε σήμερα» καὶ γιὰ τὸ «Τραγούδι τοῦ Ναοῦ»—ποὺ χωρὶς βέβαια νά'χουν πρωτοτυπία [ἢ ντισαϊκὴ ἐπίδραση εἶνε ὀλοφάνερη καὶ στὰ δυὸ], εἶνε μὲ πολλὴν Τέχνην γραμμένα. Ὅ,τι τὰ παραμερίζει ἀπ' τὴν ἐκτίμησιν εἶνε ἡ πολὺ ἐπιπόλαια τάση πρὸς τὸ παραδοξολόγημα καὶ ἡ ἄγρα κοῦφιων φράσεων, ποὺ κάνουν ἐντύπωση μόνο σὲ ὀκνηροὺς ἐγκεφάλους, γιατί κάτω ἀπὸ ἐξαίρετες καὶ ἄδρες ἔννοιες καὶ ἀντιθέσεις δὲν λείει οὐσιαστικὰ τίποτα.

Ε. Π. Π.

ΑΓ. ΒΟΡΕΑΔΗ: "ΑΝΕΜΩΝΕΣ" - ΕΚΔ. "ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ", 1927

Πολύ ξερωτικό αίσθημα και αρκετή μελαγχολία. Είνε η πρώτη ποιητική συλλογή κ' ελπίζουμε στο μέλλον ό κ. Βορεάδης νά μās παρουσιάση περισσότερη τέχνη.

PIERRE AGUÉTANT: "ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΣ" - ΜΕΤΑΦΡ. Ν. ΓΡΙΜΑΛΔΗ - ΕΚΔ. "ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ", 1927

Συμπαθητικό βιβλιαράκι με ποιητικές εικόνες καλογραμμένο και καλομεταφρασμένο. Σε αρκετά μέρη σταματά κανείς μ' ευχαρίστηση.

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ: "Ο ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ" - ΕΚΔ. "ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ", 1927.

Ἀνασκόπηση τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὴν Αἴγυπτο ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους κ' ἐξέταση τῶν σημερινῶν προβλημάτων ποὺ τὸν ἀπασχολοῦν. Ὁ συγγραφέας συνιστᾷ τὴν ἴδρυσιν Ἑλληνο-Αἰγυπτιακοῦ Συνδέσμου μ' ἔδρα τὴν Αἴγυπτο.

Τὸ θέμα ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον μ' ἀναπτύσσεται μὲ περισσότερη ἀφ' ὅ,τι θάπρεπε συντομία καὶ σὲ μιὰν ἀταιρίαστη γλῶσσα.

Κ.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

Ἡ "ΝΕΑ ΖΩΗ" θὰ ἐκδίδεται κάθε διμηνία μὲ 48-64 σελίδες.

Τὸ τεῦχος τοῦ Σεπτεμβρίου-Ὀκτώβριου θὰ κυκλοφορήσῃ τὸν Ὀκτώβριον.

Ἡ "ΝΕΑ ΖΩΗ" συνεχίζει τὴν τίμια παράδοσίν της, τοῦ **ΑΓΝΟΥ ΙΔΕΑΛΙΣΜΟΥ** καὶ τῆς **ΑΝΙΔΙΟΤΕΛΕΙΑΣ**, ἐξυπερετώντας μὲ ἀγάπην κ' εὐλικρίνεια τὴν Τέχνην. Ἀπὸ ἂς τὸ νοιώσουν καλὰ μερικοὶ προσωπιδόφοροι.

Δὲ θὰ μᾶς ἀπασχολοῦσε τὸ ἀσεβέστατο δημοσίευμα στὰ νεοφώτιστα «Ἠλύσια» (τεῦχος β) μὲ τὸν τίτλον «ὁ Ποιητὴς» ἂν ἡ ὑπογραφή του δὲν ἐφигούραρεν ἐπιδεικνιώτατα στὸ ἐξώφυλλο πλάϊ σὲ γνωστότατο φιλολογικὸν ὄνομα. Μὰ γιὰ τί ἐπῆρεν ἡ Κα (ἡ Δνὶς) Λιλίκα Β. τὴν Τέχνην τοῦ Παλαμᾶ; Γιὰ φοῦστα ποὺ μακραίνει ἢ κονταίνει σύμφωνα μὲ τὴ μόδα τῆς ἐποχῆς;

Οἱ συντρόφοι τῆς ὁδοῦ Ἀλωπεκῆς παραληροῦν καὶ τὰ βάζουν μὲ τίς.. φαραωνικὰς μούμιας. Μὰ ποιὸς νῦν' ἄρᾳ γε ὁ λόγος ποὺ τίς ἐχθρεύονται;

Μήπως ἡ φυλλάδα—ἰδεολογία τῶν συντρόφων ἀρχίζει νὰ παθαίνει πρόωρον... ἀποσύνθεσιν;

Ἀναδημόσιούμεεν ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸν πρόλογο τοῦ νέου διαλεχτοῦ περιοδικοῦ "ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ",... «...Γιατί οἱ κήρυκες αὐτοὶ στὸν τόπο μας, κοινωνιολόγοι, φιλόσοφοι, λόγιοι—ἐνῶ λένε πὼς εἶνε ἐλευθερωμένοι τάχα ἀπὸ τὰ ἀπόλυτα καὶ τὰ μεταφυσικά εἶναι σκλάβοι καὶ ἀλυσσοδεδεμένοι στὰ ἀσήμαντα καὶ στὰ ταπεινά.

Γιὰ νὰ γίνη ὁποιος δήποτε ποὺ ἀπευθύνεται στοὺς πολλοὺς πιστευτὸς πρέπει νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀγνότητα ποὺ ἀπαντᾷ κανεὶς στὶς παιδικὰς μορφάς.

Μὲ τὸ νὰ λὲς πὼς εἶσαι κοινωνιολόγος καὶ πὼς « ἐν ἀρχῇ εἶν' ἡ φεουδαρχικὴ κοινωνία » ὅτι ἔπεται ἡ ἀστικὴ καὶ θ' ἀκολουθήσῃ ἡ κομμουνιστικὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία — ὅπως ξέροῦμε δὴ ὅλοι μας — « ἀπέδρα πᾶσα ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμός », οὔτε πιστευτὸς γίνεσαι, οὔτε λυτρώνεις ψυχικά, οὔτε ἐλευθερώνεις διανοητικά κανέναν. Πρέπει πρῶτα ν' ἀρνηθῇς, νὰ πῇς τὸ ὅχι τὸ σκληρότερο στὸν ἑαυτό σου καὶ στοὺς ἄλλους, νὰ γίνῃς ἀγνὸς καὶ τότε θὰ νοιώσῃς ὅτι θὰ εἶσαι ἀληθινὰ ἐλευθερωμένος. Ὁ ὁραματισμὸς τῆς ἀγνότητος ὡς ἰδανικοῦ θὰ μᾶς κάμῃ νὰ νοιώσωμε τὸν ἑαυτόν μας βαθύτερα ἐλεύθερο καὶ ἂν ἀκόμα μᾶς ἔχουνε τὶς χειροπέδες στὰ χέρια, ὅπως ἀπαράλαχτα ἡ θεία πίστις εἶχε χαρίσει τὴν ἐλευθερίαν στὴν ψυχὴ τῶν Χριστιανῶν ποὺ ἀντίκρουζαν ἀτάραχοι τὸ θάνατο καὶ τὸ μαρτύριο καὶ εἶχανε τὴν ψυχικὴ δύναμιν νὰ προσευχθῶντε μέσα σὲ κλουβίους λεόντων.

Ἕνας τέτοιος ἄνεμος ἱερῆς ἐλευθερίας ζητοῦμε νὰ φουσῇ στὸν τόπο μας, γιὰ ἓνα τέτοιο ἱερὸ ἰδανικὸ ἀγνότητος θ' ἀγωνιστοῦμε καὶ πιστεύομε πὼς ὅσοι νοιώθουνε τὴν ἀνάγκη παρόμοιας ἐξυγίανσης καὶ δημιουργίας ταυτοχρόνα μιᾶς πνευματικῆς ζωῆς ἀνώτερης στὸν τόπο μας, θὰ μᾶς βοηθήσουν στὴ δυσκολότερη προσπάθεια ποὺ ἀναλάβαμε.»

Συμφωνότατοι.

Στὰ **ἙΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ**, δημοσιεύεται καὶ ἓνα παιδαγωγικὸ ἄρθρο: « Ἄν θέλῃς νὰ μάθω Γερμανικὰ τοῦ κ. Ἀ. Δελμούζου. » Ἡ ἀξιόπρεπτι ἀποχώρησίν του ἀπὸ τὸν « Ἐκπαιδευτικὸν Ὀμιλο » τὸν τιμᾷ.

Εὐνοϊκὰ κριθῆκανε τὰ διηγήματα τοῦ Νεοζωϊστῆ κ. Γιάγκου Πιερίδη: « Ἕνας ξένος κι ἄλλα διηγήματα ».

Ἀξιοσημείωτο τὸ σημεῖωμα τῆς κυρίας Ρίκας Σεγκοπούλου ποὺ δημοσιεύτηκε γι αὐτὰ στὸ καλὸ περιοδικὸ **ἈΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ**.

Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος τῆς **ἨΕΑΣ ΖΩΗΣ** θὰ τὰ κρίνῃ ὁ κ. Κ. Ν. Παππᾶς καθὼς καὶ τὶς « Ρυθμικὰς Ζωὰς » τοῦ κ. Πόλυ Μοδινού.

Μ' εὐχαρίστησέ μας παρακολουθοῦμε τὴν πρόοδο τοῦ περιοδικοῦ « Παναγίπτια » τοῦ φίλου Στ. Πάργα ποὺ ἔχει κυριολεκτικὰ καταχτήσῃ τὸν ἑδῶ παιδικὸ κόσμον.

Καὶ μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι ἐξ αἰτίας του οἱ σημερινοὶ μαθητὲς ἀρχίζουν ν' ἀγαποῦν τὴ νεώτερη λογοτεχνία μας εἶνε ἀρκετὰ σημαντικόν.

Τὴν τελευταία στιγμὴ μὲ μεγάλῃ τῆς θλίψῃ μαθαίνει ἡ **ἨΕΑΣ ΖΩΗ**, τὸ θάνατο τοῦ καλοῦ τῆς φίλου **ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΒΩΚΟΥ** ποὺ μᾶς εἶχεν ἐπισκεφθῇ πρὶν λίγα χρόνια.

Καὶ δὲν εἶνε πολλὰς μέρες ποὺ μᾶς ἔστειλεν ἀπὸ τὸ Παρίσι τὴν ἀγγελίαν τοῦ νέου βιβλίου **« Esquisses Grecques »** ποὺ θὰ τοῦ ἐξέδιδε Γαλλικὸς οἶκος.

Ὁ Βώκος ἦταν πέρα ὡς πέρα μιὰ ἀγνή καλλιτεχνικὴ ψυχὴ. Συγγραφέας καὶ ζωγράφος ἐλάτρευε τὴ Νεοελληνικὴ Τέχνη μ' ἀνυπόκριτη θέρμην.

Τ' ὄνομά του θάνε πάντα συνδεμένο μὲ δυὸ ἀπὸ τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ περιοδικὰ τῆς λογοτεχνίας μας: « Τὸ Περιοδικὸ μας » καὶ τὸν « Καλλιτέχνη ».

Εἶνε τὰ δυὸ σημάδια ποὺ δὲ θὰ σβυστοῦν ποτὲ ἀπὸ τὴ λευκὴ του πλάκα.

NEA BIBLIA

(ΟΣΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΑΣ ΣΤΕΛΝΟΝΤΑΙ Σ' ΕΝΑ ΑΝΤΙΤΥΠΟ Θ' ΑΝΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟ)

JOSEPH BOYER: «'Αστική και προλεταριακή ήθιζή», παράρτημα παιδ. περιοδικού «Νέα 'Αγωγή». 'Αθήνα, 1927.

ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΣΚΙΠΗ: «Λουλούδια τῆς Μοναξιάς» Le Puyen, Velay Impr. «la Haute Loire». 23, Boul. Carnot, 1927.

ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΣΚΙΠΗ: «Γαλάζια μεσημέρια», έκδοτ. οίκος «'Αγών» Παρίσι, 1927.

M. ΚΟΥΝΕΛΑΚΗ: «'Η σκηνοθεσία». Τύποις Σώμου και Καλλίνη, Πειραιεύς, 1927.

(Θά γράψωμε σ' ακόλουθα τεύχη.)

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

LIBRE — Mensuel, Adresse: Monsieur Le Professeur Louis Roussel, Faculté des Lettres, Montpellier, Herault. France. 'Αποκλειστικά άφιερωμένο στη Νεοελληνική Λογοτεχνία,

THE AMERICAN HELLENIC WORLD—An educational progressive weekly newspaper. Home offices Suite 211 — 118 N. La Salle St. Chicago. U. S.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ — 'Εφημερίς, θεατρική — μουσική — φιλολογική — καλλιτεχνική — κοινωνική. 'Οργανον του σωματείου ήθοποιών, έκδιδόμενον κατά δεκαπενθήμερον. Διευθυντής και υπεύθυνος Πάνος Καλογερίκος· όδός Στρατ. Συνδέσμου, 14 'Αθήνα.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ — Μηνιαϊον περιοδικόν. Διευθύντρια Εὐγενία Ζωγράφου. Γραφεία όδός Μενάνδρου 83.—'Αθήνα.

ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΣ — Φιλολογική και καλλιτεχνική επιθεώρηση. 'Εκδίδεται κάθε μήνα. 'Ιδρυτής ό Σύλλογος Φιλοτέχνων Βόλου.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ — Μηνιαίο λογοτεχνικό περιοδικό. Διευθυντής Γιάννης Μουρέλλος· 'Ηράκλειο Κρήτης.

ΑΓΩΝ — 'Ανεξάρτητον εβδομαδιαϊον φύλλον πολιτικόν, οικονομικόν και καλλιτεχνικόν. 'Ελληνική έκδοσις. Διευθυντής: Πέτρος 'Ι. Πετρίδης. 143, Rue d'Alésia, Paris. (XIV). 'Αφιερώνει ξεχωριστές στήλες για τα «γράμματα και τέχνη».

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ — Μηνιαίο περιοδικό, Φιλοσοφία, 'Επιστήμη, Τέχνη, Παιδεία — 'Αθήνα, διευθυντής Δ. Γληνός.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ — Μηνιαίο λογοτεχνικό και καλλιτεχνικό

- περιοδικό. Διευθυντές : Α. Γ. Συμεωνίδης-Ρίκα Σεγκοπούλου,
 13, Rue Mosquée Attarine — 'Αλεξάνδρεια.
- ΠΑΝΑΙΓΥΡΙΑ — Εικονογραφημένο περιοδικό για παιδιά, εφήβους και
 νεάνιδας. 'Εκδίδεται κάθε Σάββατο από τὰ «Γράμματα». Διευ-
 θυντής: Στέφανος Πάργας. 'Αρχισυντάκτης: Ν. Γομφιάδης.
- ΑΛΗΘΕΙΑ — Πολιτική και φιλολογική, εβδομαδιαία, Διευθ. Μ. Δ.
 Φραγκούδης, Λεμεσός Κύπρου.
- ΚΑΙΝΗ ΚΤΙΣΙΣ — Φύλλον κοινωνικής αναγεννήσεως πρὸς χριστιανικὴν
 μόρφωσιν τῆς νεότητος καὶ τῆς 'Ελλην. οἰκογενείας. Γραφεῖα :
 ὁδὸς Βύρωνος, 7, Διευθυνταί: 'Αγγελος Νησιώτης, διδάκτωρ τῆς
 Θεολογίας καὶ Πρ. Καλλιοντζής, 'Αρχιμανδρίτης. 'Αθήναι.
- LE JOURNAL DES HELLÈNES: Politique, financier, social et litté-
 raire. Propriétaire et directeur, Luc Pyrrhus,
 Paris, Rue de la Chaussée - d'Antin, 22.
- ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ : Δελτίο. 'Εκδότης
 καὶ διευθυντής 'Ηλίας Π. Βουτιερίδης, Γραμματεὺς τῆς 'Εθν.
 Βιβλιοθήκης — 'Αθήνα.
- ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ : Λογοτεχνική ἐπιθεώρηση, βγαίνει κάθε μῆνα.
 'Αθήνα. 'Οδὸς Οἰκονόμου, 38.
- ΝΕΑ ΤΕΧΝΗ : Μηνιαῖο λογοτεχνικὸ περιοδικό. Διευθυντής: ὁ Μάριος
 Βαϊάνος, 'Αθήνα.
- ΕΡΕΥΝΑ — Μηνιαῖον περιοδικόν. Διευθυντής 'Αγγελος Κασιγόνης. 'Αλε-
 ξάνδρεια Τ. Κ. 1891.
- ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ — Εικονογραφημένο λογοτεχνικὸ περιοδικό. 'Εκδίδεται τὴν
 1ην καὶ 15ην κάθε μηνός. Διευθυντής: Γρηγόριος Ξενόπουλος,
 ὁδὸς Ρόμβης, 22, 'Αθήναι.
- ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΑΓΡΙΝΙΟΥ -- 'Εφημερίς πολιτική, φιλολογική καὶ τῶν
 εἰδήσεων. Διευθυνταί: Μιλτ. Τζάνης — Δήμος Κουζέλης.
- ΕΛΠΙΣ — 'Εφημερίς κοινωνική καὶ φιλολογική. Διευθ. Π. Μαρτίνης.
 Κέρκυρα.
- ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ — Δεκαπενθήμερο περιοδικό. Διευθυνταί: Κ.
 Μπασῆς — Β. Μαλατάκης. Γραφεῖα Χαρίσης, 3 'Αθήνα.
- ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΣ — Μηνιαῖο Κρητικὸ φυλλάδιο.—Γράμ-
 ματα, ὥραιες τέχνες. Διευθ. Σπύρος Παπαδαντώνης, Χανιά.

Τῇ Συνταχτικῇ ἐπιτροπῇ τοῦ Περιοδικοῦ ἀποτελοῦν οἱ :

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ Κ. Ν.
 ΠΑΠΑΝΟΥΤΣΟΣ Ε. Π.
 ΠΑΠΠΑΣ Κ. Ν.
 ΠΑΥΛΙΔΗΣ Β. Π.